

V Cairns je několik velkých škol, jejichž nabídky jsou v podstatě srovnatelné. Například Lonely Planet radí: vyplatí se nabídky porovnat. To je jistě velmi cenná rada a tak se jí řídíme.

Libí se nám paní v Esplanade Tourist Information Center, která nám profesionálně líčí rozdíly mezi jednotlivými školami, pravděpodobně si případný kurz objednáme přes ni.

Volám Albertovi, který v Cairns žije již dva roky a domlouváme si sraz večer v restauračním zařízení.

Vracíme se do kempu, kde si chceme zaplavat v luxusním bazénku, ale počasí se zbláznilo a teď, v šest večer, je najednou úplná tma a těžká obloha hrozí průtrží. Jedme autobudem a očima se snažíme přesvědčit řidičku, aby na to šlápla, jinak nestihneme sundat prádlo, které jsme naivně nechali doschnout venku. Na zastávce před kempem vystupujeme zrovinka v okamžiku, kdy se spustil liják a naše svršky nic nezachránily. Teď už to je jedno a tak si radši vaříme věču. Po dlouhé době máme k dispozici BBQ, takže si děláme dobrotu založenou zejména na pořádném kusu masa.

V přestávkách deště běháme ždímat prádlo a za 3 AUD jej házíme do sušičky.

Je čas vyrazit za Albertem. Je půl sedmé a tma jak o půlnoci. Divné.

Do centra jedeme autem a celkem snadno nacházíme příjemnou hospůdku, kde máme sraz. U stolu nás nepřekvapuje, že Albert je obklopen kamarády – Čechy a Slováky. Pobavili jsme se asi do čtyř rána s místním pivkem, které popijeme sice stále, ale decentně, abychom v době návratu splňovali místní limit 0,5 promile.

Prádlo v sušičce je stále vlhké a tak doufáme, že to ráno na sluníčku dožene.

Prší hustě celou noc a ani východ slunce neroztrhal mraky, které se válí kousek nad zemí. Platíme tedy další sušičku a doufáme, že už to bude stačit.

Opouštíme Coconut Caravan Resort, našli jsme jiný kemp, blíže centru a pravděpodobně levnější. Paní v recepci nám na rozloučenou věnovala pytlíček bonbonů. Děkujeme!

Nový kemp se jmenuje City Van Park, zdaleka není tak luxusní, ale mají tu přístřešek a do města se odsud dostaneme pěškovou stezkou.

Z bonbonků, které jsme dostali v Coconutu jsme si každý zobli a zbytek nechali ležet na palubní desce. Když jsme vystoupili v novém kempu a šli si vyhlédnout místo na stan, přiletěla australská obdoba straky, drže vletěla do auta a také si zobla sladkostí. Bohužel jí zřejmě nechutnaly tak jako nám a svůj mrzký názor vyjádřila odporným ptačincem, který pustila na řadicí páku a zanechala tak naše vozidlo v neprovozním stavu...

Byla to, a to mi můžete věřit, LAHŮDKA!

Děkujeme!

Stavíme stan do stínu banánovníku a jdeme do města. Cairns se nám moc líbí, a to hned z několika důvodů: v poměru se Sydney je to pouze vesnička, ale je zde vše potřebné a centrum města je tak malé, že se dá pohodlně projít pěšky. Obchůdky jsou tu velmi rozmanité a nebojíme se říci, že k nákupu suvenýrů nenajdete lepší příležitosti než zde. Okolí města je naprosto úžasné: břeh moře se pozvolna zvedá a za městem prudce míří vzhůru a tvoří hory, jejichž vrcholky jsou věčně zahalené v mračenách.

Lenka si pořizuje letní šatečky. To ještě netuší, že dnes je takový dárek zcela na místě.

Při procházení obchůdků nám oči padly na neuvěřitelný suvenýr. Je to ropucha přerýzlá napůl, v místě řezu je zip a celá ta odpornost má sloužit jako peněženka. Tenhle děs samozřejmě existuje ve dvou variantách – přední a zadní. Na přední jsou přidělané umělé oči.

Prodavače, která stojí vedle nás, netaktně říkáme, že něco tak ošklivého jsme ještě neviděli. Příkvyvuje a říká, že to je sice pravda, ale že to je jediná užitečná věc, na kterou se ropucha hodí. S tímhle tvorem je to totiž další klasická Australská pohádka. Nepatří sem přirozeně, byla sem dovezena, aby zlikvidovala určitý druh hmyzu (nevím, jestli původní druh), což se sice povedlo, nicméně se ropucha v Queenslandu nekontrolovatelně přemnožila a dnes představuje vážný ekologický problém. Je pravda, že jsme jich po Cairns několik viděli, ale problém nám nepřipadal tak vážný, abychom si museli tuto peněženku pořídit. Dnes toho trochu litujeme. Jako legrace by to býval byl skvělý dárek.

Jdeme na návštěvu k Albertovi a cestou se kryjeme před deštěm, ale vítr činí deštník nepotřebným harampádím, takže ve finále jsme promočení stejně, jako kdybychom se vysprchovali.

Domů odcházíme okolo 19.00 a opět je tma jako o půlnoci. Dovídáme se, že to je zde normální. Je pravda, že jsme přesný čas nikdy neměřili, ale připadá nám, že v místech, kudy jsme doposud projížděli, takhle brzy nezhasínají. Přitom stejně daleko od rovníku jsme již byli. Možná za to mohou ty hory na západě.

Večer pípá Lence mobil. Její rodiče nám posílají výsledky zkoušky CAE, kterou jsme abosolvovali na závěr našeho studia v Sydney. Úkol jsme splnili a zkouškou prošli (i když ne tak hladce, jak bychom si představovali).

Máme moc velkou radost a skromně slavíme úspěch červeným vínem.

Ráno nás vítá sluníčko, ale mraky jsou nachystané ze všech stran. Vedle nás kempuje sympatický holandský pár a dáváme se s nimi do řeči. Zejména si stěžujeme na neodbytnou vlhkost, která nám nedovolí pořádně usušit věci. Naš stan a spacáky stále páchnou a my je znovu a znovu každou noc propotíme. Největší chybou, kterou jsme udělali také, je pověsit prádlo na šňůry, když je hezky, a doufat, že na sluníčku uschnou. Stoprocentně totiž přijde liják a prádlo do té doby jen vlhké se pořádně nacučne.

Snídáme, na chvíli obezřetně nastavujeme paprskům naše svršky, pak balíme a jdeme do centra k šikavné paní z Esplanade. Kupujeme si čtyřdenní „Budget“ kurz potápění. Na jeho konci budeme certifikovanými potápěči a do 18 m hloubky budeme moci obdivovat podmořský svět bez instruktora. Kurz zahrnuje dva dny v bazénu a pak dva celodenní výlety na útes, kde nás čekají čtyři ponory. To za bratru 275 AUD/osoba.

Jsem na Lenku upřímně zvědav, k tomuto kroku jsme se odhodlali bez nějakého většího plánování a myslím, že se sama diví, do čeho se to hrne.

Jiný kurz, který přicházel v úvahu byl pětidenní, ale stál již 530 AUD a také nám to přišlo (po doporučení Albertova kamaráda Aleše – tou dobou instruktora potápění) až moc dlouhá doba na moři napoprvé. Přece jen se nám to nemusí dařit, může

Mangrovníky

A takových tam bylo spousty...

nám být zle, počasí nemusí vyjít apod. Přijdeme sice o noční ponor, o kterém se všude tvrdí, že je naprosto bezvadný, ale ten si můžeme zakoupit zvlášť, až budeme zkušenější.

Kurz nám začíná v pondělí (dnes je 16. 3. pátek) a tak vyrážíme na sever podívat se na Cape Tribulation.

Daintree National Park, 16. 3. 2001 – 18. 3. 2001

Tento park se nachází severně od Cairns a dělí se na dvě části: Mossman Gorge section (rozloha 56 500 hektarů) a Cape Tribulation section (16 959 hektarů).

Slavný Cape Tribulation (Mys Soužení) byl pojmenován kapitánem Cookem v roce 1770 po té, co jeho loď Endeavour narazila na útes a jak napsal, zde začaly všechny jejich starosti.

Tato oblast je unikátní tím, že se zde setkávají dva objekty světového dědictví: bujný deštný prales a Velký bariérový útes.

Deštný prales je kolébkou mnoha druhů rostlin, nejčastěji lze obdivovat rozpínavé fíky, které parazitují na jiných stromech, aby je posléze pevně obepnuly a zahubily. Pobřeží panují mangrovníky schopné přežít ve slaném prostředí, jež produkují obrovské množství organické hmoty, bez níž by život mnoha živočišných druhů zanikl. Mezi jejich vzdušnými kořeny se potulují obrovští červení bahenní krabi. Prý jsou výborní k jídlu... jak se někdo může odvážit je chytit, to nechápeme. Jedním z neznámějších a nejvýraznějších příslušníků zdejší fauny je běhavý pták,

Hnízdo příživníků.

jmenuje Cassowary (kasuár). Bohužel ho pravděpodobně uvidíte pouze na výstražných značkách u silnice, dnes je to ohrožený druh. Pokud budete mít štěstí a potkáte ho, rozhodně ho nedrážděte a ani mu nenabízejte jídlo. Koneckonců, ono vám to dojde, až jeho pestrobarevnou hlavu spatříte – dorůstá totiž až do dvou metrů výšky!

Celá oblast je prakticky nepřístupná, kromě krátké procházky u Mossman Gorge a několika boardwalků okolo Cape Tribulation a pouze nejzkušenější turisté se mohou samostatně pustit do pralesa. Většinu z nás to ani nenapadne. Při pohledu na hustou vegetaci nás napadá, jak zde vlastně první osadníci mohli vůbec projít? Rozhodně to nebylo jednoduché.

Mossman Gorge je příhodné místo ke koupání, kde si můžete najít vlastní tůňku a načat se do sytosti společně s desítkami pstruhů.

V celé oblasti je pouze jeden kemp spravovaný parkem, ten se nachází u Noah Beach, ale přes období dešťů je uzavřený. V té době můžete využít jednoho z několika komerčních kempů v okolí, zaručeně budou mít volno, neboť většina turistů sem zavítá v období sucha.

Cestou na sever se stavujeme v Port Douglas, kde nutíme našeho Holdena vyškrábat se do příkrého kopce na vyhlídku nad městem. Nahoře se nám otevírá pohled na moře, pláže s palmami a přívětivé městečko. V okolí se hodně pěstuje cukrová třtina. Všude jsou značky zakazující dovoz této rostliny, ale protože nás nikdy ani nenapadlo cukrovou třtinu kupovat, nic nám nehrozí.

Panenské pláže u Cape Tribulation.

Gecko

Silnice vedoucí dále směrem na Cape Tribulation je malebná kroucí se okreska vedoucí deštnými pralesy. První větší zastávka je u Daintree River, kterou lze překonat pouze trajektem (8 AUD).

Pak parkujeme až u Visitor Centra, kde se vydáváme na krátký boardwalk. Máme tam možnost projít se jinak neprostupným porostem. Asi nejzajímavější jsou pro nás liány a rozmanité tropické ovoce, které je nám naprosto

neznámé a jehož rozmanitost a barevnost dlouho obdivujeme.

Míříme do bushcampu, ale nacházíme ho v období dešťů zavřený. Nezbyvá nám, než zakotvit v komerčním kempu. Pokračujeme tedy pomalu směrem na Cape Tribulation – pomalu proto, že si jednak chceme prohlédnout okolí a také proto, že tu na silnici jsou nejdrsnější zpomalovací příčné pruhy, jaké jsme kdy spatřili. Jsou hodně vysoké a v betonu jsou zabudované nepříjemně velké a ostré kameny. Opravdu nejdou překonat rychleji než krokem. Jsou zde zejména kvůli ochraně ptáků cassowary (těm my říkáme croassan...).

Táboříme v Jungle Village a je to zatím nejdražší kemp – 11 AUD/osoba. Odměňuje nás ale záplava palem a hezké zázemí s bazénem. Protože moře je plné jelly-fish, koupeme se v kempu a Lenka zkouší šnorchl a masku, kterou si vezeme už ze Sydney. Naposledy tyhle věci používala asi před deseti lety jako malé holčička. Počáteční strach brzy překonává a tak to vypadá, že potápění bude legrace.

K večeri vaříme rizoto – rýže, konzerva leg ham (zakoupená většinou ve Franklins, něco jako šunkový lunch meat), mladé mrkvičky, hrášek a kukuřice. Mňam!

Budíme se do mnohem hezčího počasí než včera. Sluníčko vyhnalo z úkrytů i pavouky a ti teď okolo spřádají své sítě a chystají se na snídani. Pozorujeme zejména pavouka Golden Orb-weaving Spider, jenž je téměř stejně velký jako moje dlaň. Však jde také o největšího pavouka spřádajícího sítě – a i ty jsou úctyhodných rozměrů. My se jdeme podívat na Cape Tribulation (je to nedaleko) a pak na 1,2 km Dubuji boardwalk, který je moc hezký. Opět nám dává možnost nahlédnout do nitra deštného pralesa, které je plné tropického ovoce a mangrovníků, které zrovna pouští svá okurkám podobná semena s pestrobarevnými čepičkami. Spousta ovoce zůstává našim očím skryta, protože se nachází ve vyšších patrech pralesa a tak jen ze zbytků, které leží na cestě, můžeme usuzovat na bohatost nabídky. Kromě toho jsme našli i zbytky nějakého zvířete – lépe řečeno, Lenka šlápla do zbytků střev nějakého méně šťastného živočicha a po té, co jsem ji upozornil, v čem stojí, vyloudila hezké čisté cis... Pozorujeme „přísavky“ – rostlinky, které se usazují na kmenech jiných stromů a žijí jen z vláhy, která stéká po kmenech. Zde tvoří i několik metrů široké ozdobné větve. Jde o nádherné exempláře Parožnatky lesní a Slezíniku hnízdovitého. Také se bavíme pozorováním bahenních krabů, kteří se prohánějí mezi mangrovníky. Kořeny

mangrovníků vystupují často nad povrch, aby mohly dýchat, husté bahno, které je tvořeno téměř výhradně jejich tlejícím listím, je na kyslík velmi chudé.

U parkoviště je velká BBQ area, kterou využíváme k obědu.

Dále absolvujeme Marrdja boardwalk, kratší a o něco méně zajímavou procházku, která je v obležení autobusových výprav, ale také je zajímavá.

Do třetice všeho dobrého procházíme Fan-palm boardwalk, který pro změnu před námi asi delší dobu nikdo nenavštívil, protože procházíme spoustou pavučin. Zavedl nás do hezkého palmového háje, ale jinak nic moc. Stále vyhlížíme cassowary, ale nechce se nám, pacholek, ukázat. Nu, co se dá dělat.

Ještě se jedeme podívat na pláž do Cow Bay, ale do vody se stejně bojíme (oprávněně), takže se jen chvilku procházíme po písku a odpočíváme.

Zakempovat se jedeme na Cape Kimberley do Club Daintree. Kromě nás je zde ještě jedna dvojice cestovatelů, toť vše. Samozřejmě zde mají bazén a ten hojně využíváme k tréninku šnorchlování.

Večer sledujeme nádhernou podívanou. Ovocní netopýři se přiletěli najíst a krouží jich tu neuvěřitelné množství. Obloha se jimi až černá. Sedíme na opuštěné pláži pozorujíc zlatavou záři zapadajícího slunka. Popijíme vínko a je nám příjemně. Z pralesa se ozývají nám neznámé zvuky, netopýři vysoce kníkají a my si opět přejeme, abychom s sebou měli diktafon.

Během noci prší. Některé kapky jsou obrovské a hlasitě bubnují o plachtu našeho stanu. Zní to skoro, jako by nám na stan padaly větve.

Ráno k naší nelibosti zjišťujeme, že se jedná o další pokračování nešťastného seriálu „ptačí výtrusy“, tentokrát s podtitulem „ovocný netopýř“.

Tihle létající savci se cpou celou noc dobrotami všeho druhu a logickým důsledkem tohoto nezřízeného hodování je, že se jim chce na záchod.

Stan dostal přes noc asi 15 přímých zásahů netopýřím odpadem. Světle hnědá hmota našemu už tak nevonícímu obydlí nepřidala. Navíc jeden přežraný netopýř upustil i kus nějakého ovoce, které objevili místní oranžovo-zelení mravenci.

Byla to, a to mi můžete věřit, opět LAHŮDKA!!

Ráno je hezky a tak se nám v plné kráse ukazují hory končícího Great Dividing Range. Jak nám to připadá dlouho, kdy jsme si prohlíželi opačný konec tohoto pohorí!

Vracíme se do Cairns, zítra nám již začíná kurz potápění. Stavíme v Mossman Gorge, kde je bohužel trasa pro pěší uzavřena a tak se věnujeme pouze koupání v studené a osvěžující vodě. Se šnorchlem pozorují desítky pstruhů, kteří se kolem nás prohánějí. Řeka je poměrně divoká a plná velkých balvanů. Trochu nám připomíná naší Vydru. Parkoviště je téměř plné, je vidět, že mezi místními je toto místo hodně oblíbené.

Teď jsme zpět ve městě, sedíme v internet café a těšíme se na večer, kdy máme sraz s Albertem.

Potápěčský kurz, 4-day Budget, Cairns, 19. 3. 2001 – 22. 3. 2001, škola CDC (Cairns Diving Centre)

Den 1.

Vstáváme brzy a těšíme se. Lenka se trochu bojí. Minibus CDC nás vyzvedává v recepci kempu a odváží nás do výukového střediska = bazénu. Začínají s teorií, ale je vidět, že nás nebudou příliš zatěžovat. Do kola nám opakují několik základních potápěčských zákonů. Teorie je jednoduchá. Vše se odehrává v angličtině, ale všechny pojmy nám do omrzení vysvětlují. Zejména se nám líbí, jak neustále zdůrazňují, že jde hlavně o to být v pohodě a užít si legraci a nevydýchat si rychle vzduch.

Následuje lékařská prohlídka a cvičení v bazénu. Zde je již jasně vidět, že je to sport pro každého. Jedinou podmínku, kterou musíme splnit je uplavat 200 metrů a například jeden mladý Kanadán s tím má problémy. Pak už nás navlékají do vest – BCD (Boyancy Control Device), ukazují nám, kam zastrčit octopuss (záložní automatiku) a zkusíme si, jak se dýchá z přístroje. Nechybí ani ukázka základních posunků pro dorozumění pod vodou.

Kontrolujeme sebe a svého partnera (buddyho) a už jsme pod vodou. Lenka poprvé v životě slyší dech ostatních. Učíme se pracovat s BCD, najít vypadlou automatiku a vylévat masku pod vodou. S tím má Lenka trochu problémy, ale nakonec se vše podařilo. Holt je to trochu nepříjemné, ale jak se říká: těžko na cvičišti, lehký na bojišti.

Instruktoři byli celkem příjemní, i když nějaké rezervy ještě mají. Každopádně první dojem je příznivý.

Nakonec nás odvezli zpět do kempu. Děláme úkoly, které jsme dostali a jdeme brzy spát.

Den 2.

Úkoly jsme udělali asi jediní. Nejlepší byla jedna holka, která se rozčilovala, že sběrné vozidlo jede pozdě, že mohla ještě čtvrt hodiny spát. Pak se ukázalo, že si ani nepřečetla, co měla a navíc i jí muselo začít být jasné, že když se stála fronta na inteligenci, asi stála někde jinde. Velmi jsme se pobavili, když se snažila pochopit princip tabulek.

V bazénu pak procvičujeme včerejší dovednosti a učíme se několik nových – nouzový výstup, dýchání ze záložní automatiky buddyho, učíme se přesně vyvážit pomocí BCD tak, abychom se vznášeli, apod.

Protože dnes nám už to jde velmi dobře (Lenka jen trochu moc saje vzduch), máme chvíli v bazénu volno, což využíváme k radovánkám ve stylu „Matrix“. Rozbíháme se po dně čtyři metry hlubokého bazénu, vybíháme několika kroky kolmo po stěně a pak přemetem vzad dopadáme zpět na dno. Hehe, moc se nám to líbí.

V průběhu obou dnů nás lákají na Reef Teach – naučné povídání o útesu, životu na něm a o jeho ochraně. Rozhodujeme se, že nám neuškodí, když se něco dovíme a tak večer jdeme na avizovanou přednášku.

Chlapík, který ji pořádá, je trochu blázen, ale myslím, že dobře ví, co dělá.

S odstupem času nelze než Reef Teach doporučit (samozřejmě, pokud nejste dobře informovaní již z dřívějších dob). Viděli jsme, jaké ryby a korály pravděpodobně potkáme, bylo nám vysvětleno, co je nebezpečné, čemu náš dotyk může ublížit a na-

opak, na co si můžeme bez obav sáhnout. Po přednášce dokážeme rozeznat základní druhy ryb a hlavně, naše pozornost je upřena směrem na „malé věci“. Pravda je, že želvu, žraloka či mantu nepřehlédnete. Ale například malé rybičky, které umí před vašimi očima měnit barvu, bychom pravděpodobně lehce minuli.

Great Barrier Reef (Velký bariérový útes)

Takto se nazývá největší stavba na zemi. Není to jednodílná zeď, ale soustava menších útesů, které se táhnou podél východního Australského pobřeží v délce 2000 km. Nebudu předstírat, že jsem odborníkem na podvodní svět a pokud bych byl, nebyla by tato kniha o ničem jiném. Zájemci jistě lehce najdou dostatek literatury.

Myslím, že je na místě uvést některá základní fakta.

Většina korálů, i když vypadají jako rostliny, jsou živočichové. Donedávna se to nevědělo, ale celý obrovský útes, se rozmnožuje pohlavně a tento akt konají všichni najednou během jediné noci, kdy celý útes vypustí nepředstavitelné množství vajíček a spermatu. Je to zároveň období hodování pro mnoho dalších obyvatel oceánu.

Z ptáčích pohledu je pak pás pohlavních buněk vidět mnoho dní.

Četnost a rozmanitost obyvatel útesu je ne nadarmo považována za jeden ze zázraků přírody. Kdo to jednou viděl, zůstane tato vzpomínka hluboko v jeho srdci. Korálů zde existuje na 400 druhů, ryb okolo 2000 druhů, různých hub, škeblí a mušlí je zde také nepočítaně.

Ve skutečnosti je to mnohem barevnější...

Potápění je pohoda. Voda má teplotu koupele, takřka 30° C.

Koho potkáte pod vodou, záleží, kde se potápíte a ve kterém ročním období. Nejznámější jsou velcí zástupci oceánu, jako želvy, manty, žraloci (nejčastěji white tip, ten není nebezpečný), delfíni, různé druhy kaniců, papuščíků ryb (parrot fish), zěvy obrovské atd.

Korál má také mnoho podob, přičemž základní dělení probíhá v rovině tvrdý – měkký.

Určitě spatříte mozek, větevník a mnoho dalších. Opravdu se neodvažují zaběhnout do podrobnějšího výčtu. Nejlepší je informovat se vždy na místě.

K bezpečnosti lze říci tolik: žít a nechat žít. Toto zlaté pravidlo se týká obecně celé Austrálie, pod vodou platí dvojnásob. Když víte, že se konkrétní ryba chová přátelsky (v okolí Cairns je známý wally, dvoumetrový obr, kanic), pohladte si ji. Jinak na nic nešahaňte. I malá oděrka se v tomto bakteriemi přesyceném prostředí může osklivě zanítit, proto i zdánlivě nevýznamným škrábancům, které případně utřítíte, věnujte pozornost a něco desinfekce.

Žraloci jsou v pohodě. Nemusíte se bát, pokud je nebude dráždit či krmit (i tací se najdou), neublíží vám. Člověk není jejich přirozená kořist. Někteří potápěči tvrdí, že žraloci nežerou lidi jen proto, že ještě nezjistili, že na té bublající kovové lahvi je připravena večere.

A ještě něco: Žraloka nikdy nevidíte.

Vždycky je za vámi...

Pokud někoho uvidíte vozit se na želvě, lámat korály nebo něco podobného, dejte mu, prosím, pěstí.

